

- publiczną dyskusję w kwestii rozumienia Komisji odnośnie do wykładni art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 6 ust. 1 zd. 1 EKPC,
- ochronę rynku wewnętrznego,
- uwypuklenie korzyści dla obywateli wynikających z członkostwa Węgier w Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 15 września 2017 r. – PlasticsEurope/ECHA

(Sprawa T-636/17)

(2017/C 382/67)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: PlasticsEurope (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci R. Cana, E. Mullier i F. Mattioli)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- stwierdzenie nieważności opublikowanej w dniu 7 lipca 2017 r. decyzji o aktualizacji wpisu substancji Bisfenol A na listę kandydacką, jako substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy, na podstawie art. 57 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (Dz.U. 2006, L 396, s. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem REACH”);
- obciążenie ECHA kosztami postępowania, oraz
- zastosowanie wszelkich innych środków, które Sąd uzna za sprawiedliwe.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. W ramach zarzutu pierwszego skarżąca twierdzi, że pozwana naruszyła zasadę pewności prawa, stosując niespójne i nieprzewidywalne kryteria przy ocenie domniemanych właściwości BPA wywierających wpływ na zdrowie ludzi poprzez zaburzanie gospodarki hormonalnej.
2. W zarzucie drugim skarżąca utrzymuje, że pozwana popełniła oczywisty błąd w ocenie i naruszyła ciążący na niej obowiązek staranności.
 - Pozwana nie wykazała, że BPA jest substancją zaburzającą gospodarkę hormonalną, w odniesieniu do której istnieją dowody naukowe dotyczące prawdopodobnych skutków dla zdrowia ludzi lub środowiska, które to skutki wzbudzałyby obawy równoważne do tych, jakie towarzyszą innym substancjom wymienionym w art. 57 lit. od a) do e) rozporządzenia REACH, zważywszy że: i) pozwana próbowała jedynie wykazać, iż BPA ma domniemane „właściwości zaburzające gospodarkę hormonalną”, ii) identyfikacja BPA nie spełnia kryteriów określonych w art. 57 lit. f) rozporządzenia REACH i nie jest zgodna z ogólnymi zasadami prawa Unii; iii) pozwana popełniła oczywisty błąd w ocenie, nie uwzględniając uzyskania poziomu bezpiecznego jako istotnego czynnika oceny BPA w świetle kryteriów art. 57 lit. f) rozporządzenia REACH; oraz
 - pozwana nie wzięła pod uwagę wszystkich istotnych informacji, a w szczególności analizy CLARITY-BPA.

3. W zarzucie trzecim skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań, gdyż nie wzięto w niej pod uwagę oczekiwanych analiz, które zostały uznane za istotne dla oceny domniemanych właściwości BPA zaburzających gospodarkę hormonalną, a w szczególności analizy CLARITY-BPA, oraz nie uwzględniono w niej uzyskania poziomu bezpiecznego jako czynnika mającego znaczenie dla określenia równoważnego poziomu obaw.
4. W ramach zarzutu czwartego skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza art. 59 i art. 57 lit. f) rozporządzenia REACH poprzez zidentyfikowanie BPA jako substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy na podstawie kryteriów określonych w art. 57 lit. f), a art. 57 lit. f) obejmuje jedynie substancje, które nie zostały jeszcze zidentyfikowane na podstawie art. 57 lit. a)–e).
5. W zarzucie piątym skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 2 ust. 8 lit. b) rozporządzenia REACH, gdyż półprodukty są wyłączone z całego tytułu VII, a tym samym pozostają poza zakresem zastosowania art. 57 i 58, a także poza zakresem zezwolenia.
6. W ramach zarzut szóstego skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja narusza zasadę proporcjonalności, ponieważ umieszczenie BPA na liście kandydackiej w sytuacji gdy nie jest to półprodukt wykracza poza granice tego, co właściwe i konieczne do osiągnięcia zamierzonego celu i nie jest najmniej dotkliwym środkiem, jaki agencja mogła zastosować.

**Skarga wniesiona w dniu 20 września 2017 r. – Policlínico Centro Médico de Seguros i Medicina
Asturiana/Komisja i SRB**

(Sprawa T-637/17)

(2017/C 382/68)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Policlínico Centro Médico de Seguros SA (Oviedo, Hiszpania) i Medicina Asturiana SA (Oviedo) (przedstawiciele: adwokaci R. Vallina Hoset i A. Lois Perreau de Pinninck)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji SRB/EES/2017/08 z dnia 7 czerwca 2017 r. w sprawie przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español SA;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji UE/2017/1246 z dnia 7 czerwca 2017 r. zatwierdzającej program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español SA;
- w danym wypadku stwierdzenie, że art. 15, 18, 20, 21, 22 lub 24 rozporządzenia 806/2014 nie znajdują zastosowania zgodnie z art. 277 TFUE; oraz
- obciążenie Jednolitej Rady i Komisji kosztami postępowania.